

γράμ

# ΝΕΟΙ ΕΝΗΜΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ, 2

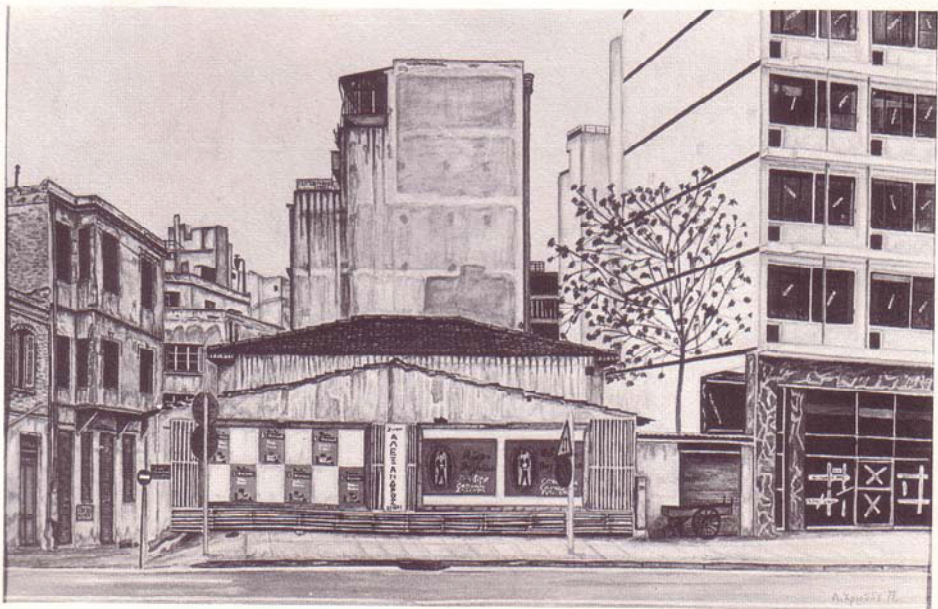
## ΧΡΙΣΤΙΔΟΥ

Η **Λευκή Χριστίδου** γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη τό 1946. Σπούδασε οδοντιατρική στη Θεσσαλονίκη και στην Άγγλία. Ζωγραφίζει από τό 1968. Είναι αὐτοδίδακτη. Στη Θεσσαλονίκη πήρε μέρος σέ ὁμαδικές ἐκθέσεις, τοῦ Ἰνστιτούτου Γκαϊτε (1973) τῆς Μακεδονικῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐταιρίας «Τέχνη» (1974), τῆς Μικρῆς Πινακοθήκῆς τῆς «Διαγωνίου» (1974, 1975), τοῦ Δήμου Ἀμπελοκήπων (1976), τῆς Γκαλερί «Σύγχρονη Ἐποχή» (1976), καί στήν Ἀθήνα, στό Κέντρο Εἰκαστικῶν Τεχνῶν (1974), καί στήν «Ἔρα» (1975). Ἀτομικές ἐκθέσεις στή Θεσσαλονίκη στή Γκαλερί «Ζήτα Μί» (1976) καί στήν Ἀθήνα στήν «Ἔρα» (1977).





Σπίτια στην πάνω πόλη, 1976  
(22X30) gouache



Αποθήκη στά Λαδάδικα, 1977  
(27X40) gouache



Σπίτι στη Δημ. Γούναρη, 1976  
(23X31) gouache



Σπίτια πίσω απ' την Καμάρα, 1976  
(24X55) gouache

## ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Γιά τήν Χριστίδου τά σπίτια, παλιά, διάφορα καί σύγχρονες πολυκατοικίες, είναι οί άνθρωποι, αὐτοί πού ἐζησαν καί ζοῦν ἔντονα καί σιωπηλά, ὅπως ἡ ἴδια. Καθένα μέ τήν ἱστορία καί τήν προσωπικότητά του. Τά μνημεῖα τῆς εἶναι ξένα σάν ἐποχή, κλίμακα καί λειτουργία. Ἡ Χριστίδου μιλά γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ καιροῦ τῆς, τούς χθεσινούς πού κατοικοῦν ἀκόμη στά προγονικά τους καί τούς νεότερους πού σήκωσαν γύρω πολυκατοικίες, γιά τά παιδικά τῆς χρόνια καί τό σήμερα. Μέ ἴση ἀγάπη· δέν θρῖσκει εὐκόλη λύση τήν καταφυγή στούς παλιούς «καλοῦς» καιρούς καί τήν καταγγελία τοῦ ἀπάνθρωπου σήμερα (μπετόν). Διαισθάνεται τίς βαθύτερες συγγένειες καί συνέχειες. Παραθέτει, ἀντιθέτει, συνθέτει.

Τά σπίτια εἶναι ἡ Χριστίδου. Τά παλιά εἶναι τό χθές τῆς, αὐτά πού ἔχει ζήσει, πληγωθεῖ, πονέσει, ἀντισταθεῖ, σταθεῖ — καί ξαναρχίσει. Σιωπηλά. Τά νεότερα εἶναι οἱ μέρες, οἱ ἐμπειρίες τῆς πού δέν ἔγιναν ἀκόμη ρυτίδες. Τά σπίτια — ἡ Θεσσαλονίκη — εἶναι ἡ ζωὴ τῆς· καί γι' αὐτήν μιλά. Στόν θεατὴ ἀνήκει ἡ προσπάθεια νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τίς φωτογραφικές προκαταλήψεις του (ἡ παραστατικὴ ζωγραφικὴ «γοητεύει» μέ τὴ δῆθεν εὐκολία τῆς) καί ἀπό τήν «παλαιολατρεία» του. Ἡ Χριστίδου δέν κάνει λεύκωμα· τό ἡμερολόγιό τῆς γράφει.

Αφετηρία καί θέμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἡ ἐπικοινωνία μέ τούς ἀνθρώπους σέ μιά ἐποχὴ ὅπου ὁ ἄμεσος καί οὐσιαστικός διάλογος ἔχει ἀποθεῖ σχεδόν ἀδύνατος. Ἡ ἀπουσία τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀνθρώπινης φιογούρας, στό ἔργο τῆς εἶναι μόνο φαινομενικὴ. Ἰστορώντας κτίρια, τόσο στά παλιά ὅσο καί στά νεότερα ἔργα τῆς, τούς καημούς τῆς διηγεῖται καί τήν καταγραφή τους ἀπό τήν εὐαισθησία τῆς μαρτυρεῖ καί τήν κοινότητα μέ τούς δικούς τῆς φωνάζει — σιωπηλά!

Οἱ μάντρες, οἱ ὀχτιές, οἱ ξερολιθιές, πού μᾶς περιχαράκωσαν, περιφρουροῦν κι ἀπομονώνουν. Ξαναρχοῦντα συχνά στά τοπία τῆς· οἱ ὀμάδες, οἱ οἰκισμοί, στέκουν μακριά. Οἱ συγκαταρτοί (πολυκατοικίες) θγαίνουν συχνά σέ τόνους ψυχρότερους· οἱ εὐαίσθητοι (τά παλιά σπίτια) στέκουν κάπως ἀπόμακρα, ταπεινά, ὅσο κι ἂν κρατοῦν τό κέντρο τοῦ ἔργου Μοναξιά. Οἱ χαμηλοὶ τόνοι ἀποτελοῦν τόν κανόνα: τά καθαρά ἔντονα χρώματα — οἱ φωτεινές εὐδιάθετες στιγμές — εἶναι σπάνια καί παρουσιάζονται στά τελευταῖα τῆς σχεδόν ἔργα. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ εὐαισθησία, πού καταγράφει μέ τόση ἀκρίβεια τά σημάδια τοῦ χρόνου, μένει δεμένη μέ τὴ ζωὴ· οἱ σκιές, τά σκοῦρα χρώματα, ἡ ἀγωνία τοῦ τέλους δέν ἔχουν θέση στό ἔργο τῆς.

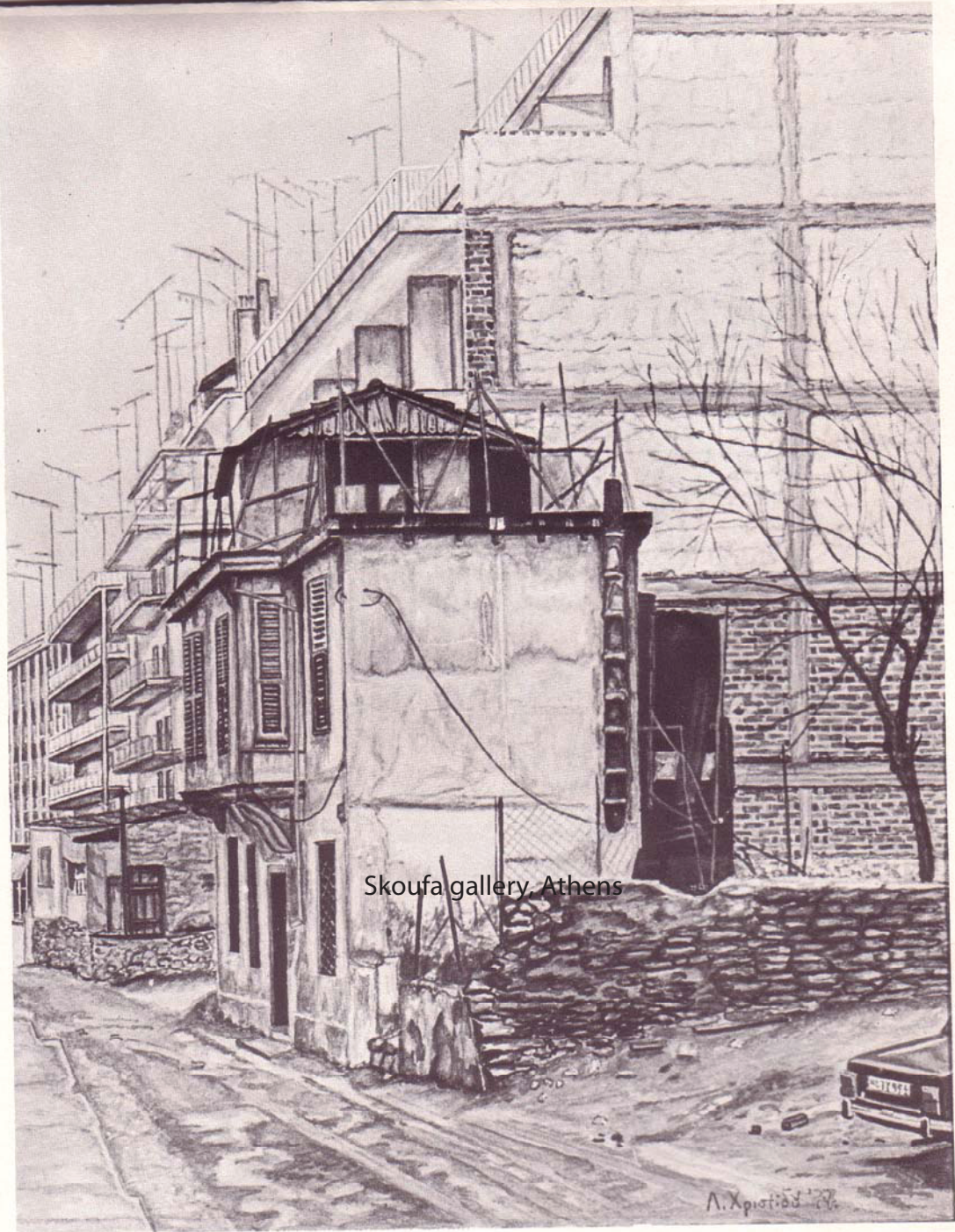
Μικρές διαστάσεις, μικρογραφικὴ — μακρόχρονη καί κοπιαστικὴ — ἐκτέλεση, ταιριάζουν σέ ἡμερολόγιο· ἡ Χριστίδου μεταφέρει ἐδῶ καί τήν ἐπαγγελματικὴ τῆς πείρα, τήν δουλειά σ' ἐπιφάνεια λίγων χιλιοστών. Αἰσθητὴ ἀκόμη, στά νεότερα κυρίως ἔργα τῆς, κι ἡ πρόθεση γιά τό φινιρίσμα, αὐτὴν πού ἀποκοτοῦν ὅσοι, προχωρώντας ἕνα λυτρωτικὸ μονόλογο, ἀνακαλύπτουν στήν τέχνη ἕνα κλειστό (ἐλεγχόμενο καί ἀσφαλές) προσωπικὸ κύκλωμα ἐπικοινωνίας.

Ἡ Χριστίδου εἶναι αὐτοδίδακτη — ἔχουμε δυστυχῶς λίγους στοὺς καιρούς μας. Ἀπό τό 1968 ὡς τό 1972 μαθητεύει ἀναζητώντας διαφυγές πρὸς ἀνοιχτούς ἡλιόλουστους χώρους. Οἱ χαμηλοὶ τόνοι κυριαρχοῦν στόν λυρισμὸ τῆς· οἱ ἀδεξιότερες τοῦ προσοδίδουν ἕνα χαρακτηριστὰ naïf, οἱ προγενέστερες ἐμπειρίες τῆς μῖαν ἔντονη ἐμπρεσιονιστικὴ ἀνάμνηση. Τό 1973, ζώντας μακριά ἀπό τὴ Θεσσαλονίκη, ξαναγυρίζει ζωγραφικά, συναισθηματικά, σ' αὐτήν· τότε κλείνει τόν πρῶτο κύκλο τῆς μαθητείας τῆς· ἡ μαστοριά στήν ἐκτέλεση, ἡ ἀνεση στὴ σύνθεση κι ἡ ποιότητα στό χρῶμα βελτιώνονται αἰσθητά· στά τελευταῖα τῆς ἔργα φτάνουν σέ ἰδιαίτερα εὐτυχιωμένα ἀποτελέσματα. Στά ὀχτώ αὐτά χρόνια ὁ λυτρωτικὸς ἀπό τὴ μοναξιά μονόλογος μέστωσε, διατηρώντας ἀνόθευτη τήν ἀρχικὴ του γνησιότητα, τὴ μεγαλύτερη του ἀρετὴ.

Στέλιος Παπαδόπουλος



ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΙΣΑΙ  
ΜΕΤΕΩΝ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΟΝ  
ΠΑΡΟΣ

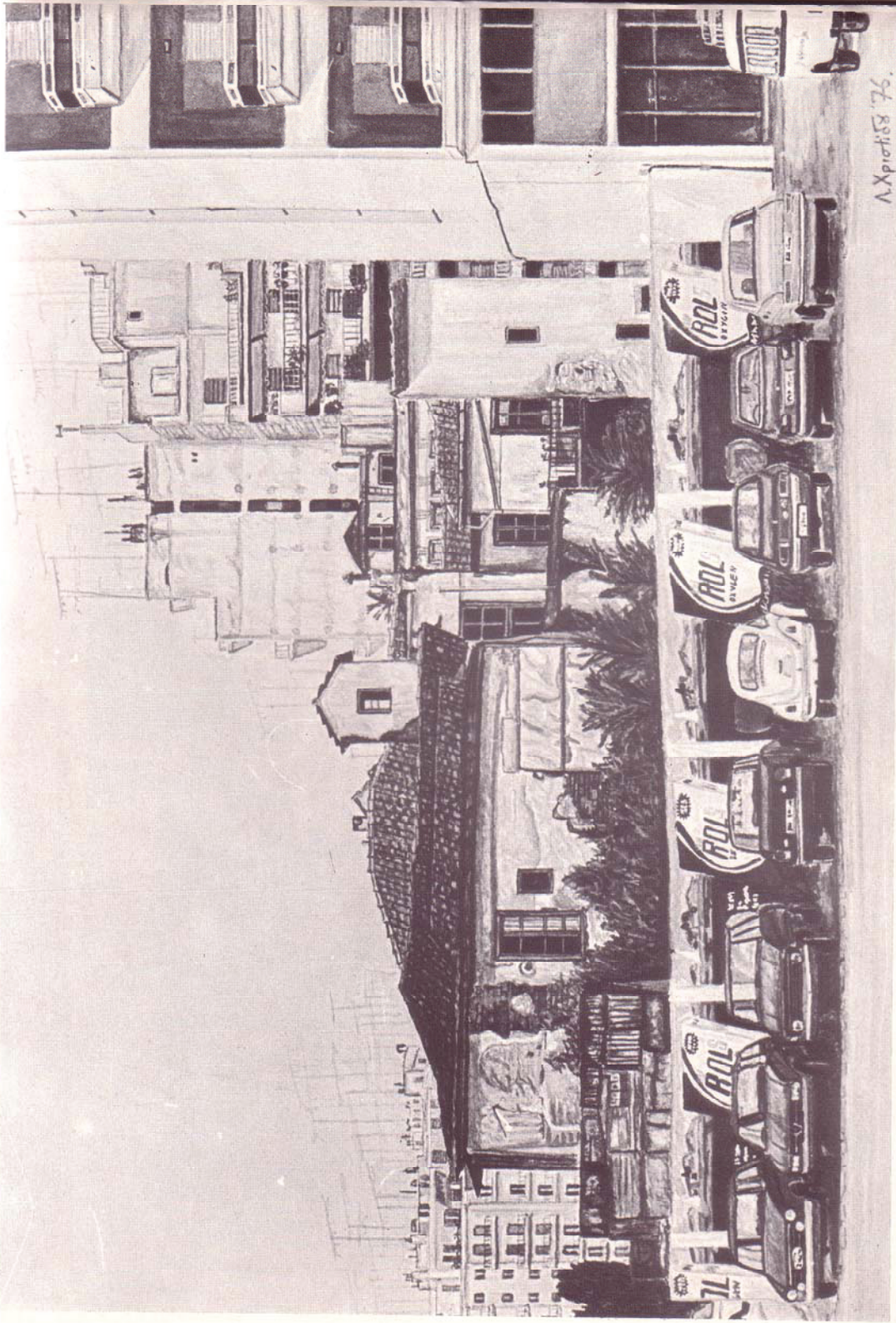


Skoufa gallery, Athens

Σπίτι στην οδό Μαβίλη (Βαρδάρη) 1977  
(29X22) gouache



Κατάνι (άνοικτη αγορά) 1976  
(35X31) gouache



Σπίτια στη Ροτόντα, 1976  
(23X33) gouache



Πολυκατοικία κοντά στο Τούρκικο Προξενείο, 1976  
(30X22) gouache





Πολυκατοικία κοντά στο Τούρκικο Προξενείο, 1976  
(30X22) gouache